

Lilac

1

末世仓鼠富流油

ภารกิจ

ตามหา

ปะปัง

ของ

แฮมสเตอร์

กลายพันธุ์

ในวันสิ้นโลก

画今 ฮว่าซี เขียน จิงจิง แปล

Black Tofu วาด

พิมพ์ครั้งที่ 1

1

末世
倉鼠
富流
油

การกิจ

ตามหา

ปะป๊า

ของ

แฮมสเตอร์

กลายเป็น

ในวันสิ้นโลก

画号 ฮว่าซี

เขียน

จิงจิง

แปล

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

โลกนี้ช่างเต็มไปด้วยเรื่องแปลกประหลาด ใครจะไปคิดว่าวันหนึ่งฝนดาวตกจะพุ่งสู่โลก คนที่เรารักกลับหันมาขย้ำคอเรา คนธรรมดาจู่ๆ จะมีพลังวิเศษ หรือสัตว์เลื้อยของเราจะกลายเป็นมนุษย์

เมื่อโลกเดิมที่คุ้นเคยแปรเปลี่ยน ความจริงใหม่ที่เพิ่งค้นพบก็ไม่คุ้นเคยแล้วเราจะเอาชีวิตรอดในโลกที่ไม่แน่นอนนี้ และสร้าง 'ครอบครัว' พร้อม 'บ้าน' ใหม่ที่เป็นของเราเสมอไม่เคยเปลี่ยนได้อย่างไร ร่วมเดินทางอย่างมีความหวังไปกับความน่ารักของเจ้าแฮมสเตอร์น้อยสู่โลกที่ไม่ว่าจะเป็นอย่างไรก็ยังสวยงามไปพร้อมกันได้เลยกับสองเล่มต่อเนื่อง ภารกิจตามหาปะป๊าของแฮมสเตอร์ก็ลายพันธุ์ในวันสิ้นโลก เล่ม 1 และเล่ม 2 ค่ะ

ด้วยรัก

Lilac

Trigger Warning

Child Abuse (การทารุณกรรมเด็ก),
Gore (เนื้อหาที่มีฉากความโหดร้ายและรุนแรง),
Homicide (การฆาตกรรม),
Humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย),
Mental and emotional abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ),
Mentioned Rape and Rape attempt
(การกล่าวถึงการข่มขืน),
Attempted suicide (การพยายามฆ่าตัวตาย),
Torture (การทรมาน)

1

อู่ฮั่นเป็นแค่แฮมสเตอร์น้อยตัวหนึ่งเท่านั้นเอง

แม้ว่าเทศกาลตรุษจีนใกล้จะหมดลงแล้ว แต่บนสนามหญ้าสีเขียวอ่อน นอกอาคารกลับยังมีเศษกระดาษสีแดงจากประทัดหลงเหลืออยู่ และเพราะอากาศยังไม่คลายความหนาวเย็น ยามพ่นลมหายใจเบา ๆ จึงมีไอหมอกสีขาว พุ้งกระจายออกมาด้วย

หากเทียบกับความหนาวเย็นด้านนอกแล้ว อุณหภูมิในห้องนั้นสูงกว่ามาก ออบอุ้นจนแทบไม่อยากออกจากบ้านไปแม้แต่ครั้งก้าว แคมฝ้านวมอุ่น ๆ ยิ่งเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้คนจำนวนนับไม่ถ้วนอยากจะนอนซุกอยู่แต่บนเตียง

ณ เมืองอู่ฮั่น จังหวัดหูเป่ย์

ในคฤหาสน์สไตล์ยุโรปที่ตั้งอยู่บนไหล่เขา ชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา คนหนึ่งนอนทอดกายอยู่บนเตียงกว้าง ดูเผิน ๆ เหมือนถูกผ้าคลุมอันอบอุ่น ‘กักขัง’ ไว้เช่นกัน

ทั้งที่ตื่นเต็มตาแล้วแท้ ๆ แต่กลับไม่มีทีท่าว่าจะ ‘หลุดพ้น’ ออกมาได้เลย

ขณะที่ชายหนุ่มนอนเอื่อยเฉื่อยอยู่บนเตียงนั้น นัยน์ตาลูกเล็กก็จับจ้อง เพดานเหนือศีรษะไม่วางตา ทั้ง ๆ ที่กำลังนอนอืดไม่ยอมลุกจากเตียงแท้ ๆ แต่แวตาทั้งคู่กลับเต็มไปด้วยความเคร่งขรึม รวากับกำลังครุ่นคิดเรื่องสำคัญบางอย่างในชีวิตอย่างจริงจัง

หากคนนอกมองเข้ามาจะต้องพากันหลงคิดไปเช่นนั้นแน่ เพราะ

พฤติกรรมเด็ก ๆ อย่างการนอนหลุกอยู่บนเตียงแบบนี้ ก็ดูไม่เหมือนเรื่องที่ชายหนุ่มผู้ ‘มีชื่อเสียงในเรื่องความโหดเหี้ยม’ คนนี้จะทำ

ทว่าก็มีเจ้าตัวน้อยตัวหนึ่งที่นับเป็นอีกหนึ่งข้อยกเว้นเช่นกัน

มันไม่เพียงรู้ดีว่าหนุ่มหล่อผู้หนึ่งขมิ้นเขินชาคนนี้กำลังนอนขี้เกียจอยู่บนเตียง ในขณะที่เดียวกัน มันยังเป็นสิ่งมีชีวิตเพียงหนึ่งเดียวบนโลกใบนี้ที่ได้กุมความลับทั้งหมดของเนี่ยเซียวไว้ในอุ้งมือโดยไม่ถูกสาปปิดปากเสียก่อน

บนตู้ข้างหัวเตียงฝั่งขวามือของเนี่ยเซียวมังร่งนุ่นน่ารักขนาดเท่าฝ่ามือวางไว้อย่างดีรังหนึ่ง

บนรังกลม ๆ ปุกปุยนั้นยังมีหูกะต่ายสีชมพูนุ่มนิ่มเย็บติดไว้อีกสองข้าง ยิ่งบวกกับก้อนสำลีที่อัดไว้ด้านใน ยิ่งทำให้บรรยากาตน่ารักฟรุ้งฟริ้งนั้นขัดกับสไตล์การตกแต่งภายในห้องอย่างสิ้นเชิง

แต่หากสังเกตห้องนี้อย่างละเอียดก็必将พบว่ามีของกุกกิกเก๋เช่นนี้วางกระจายอยู่ตามมุมต่าง ๆ ทั่วห้อง

ทันใดนั้น หูกะต่ายทั้งสองข้างบนรังนุ่นพลันขยับเล็กน้อย ก้อนสำลีที่อัดปากรูเพื่อรักษาความอบอุ่นก็ถูกอุ้งเท้าน้อย ๆ ดันออกมา กลิ้งหลุน ๆ ไปอีกด้าน

จากนั้นแฮมสเตอร์สีขานมตัวหนึ่งก็โผล่หัวเล็ก ๆ ออกมาจากรัง มันปรือตาแว่เสียวก่อนยันกรงเล็บจี้ทั้งสองข้างยึดเหยียดบิดขี้เกียจอย่างสบายใจ

แฮมสเตอร์น้อยนอนเต็มอ้อมมาตลอดคืน ร่างกายจึงกระปรี้กระเปร่าเปี่ยมชีวิตชีวา เมื่อเห็นชายหนุ่มยังนอนเกียจคร้านอยู่บนเตียงจึงดีดขาสั่น ๆ กระโดดผลุงเข้าไปหาทันที มันป็นปายขึ้นไปบนหมอนอีกฝ่ายอย่างคล่องแคล่ว จากนั้นก็คว้าจับเรือนผมสั้นเพื่อไต่ขึ้นไปด้านบน พริบตาเดียวก็หยุดยืนอยู่บนหน้าผากของเนี่ยเซียวแล้ว

เจ้าตัวเล็กที่ยึดครอง ‘ที่สูง’ หรือตาอย่างมีความสุข เห็นได้ชัดว่าวันนี้เป็นอีกวันที่มันสามารถ ‘ยึดครอง’ ศีรษะของเนี่ยเซียวได้

จากนั้นแฮมสเตอร์น้อยก็ก้มหัวเล็กจิ๋วลงมาแนบชิดสนิทสนมกับหน้าผากเนี่ยเซียวเบา ๆ รวากับกำลังจูบอรุณสวัสดิ์

เมื่อมีก้อนนุ่มนิ่มอุ่น ๆ นั่งทับอยู่บนหน้าผากเช่นนี้ ในที่สุดเนี่ยเซียว

ก็ไม่อาจเมินเฉยได้อีกต่อไป จึงคว้าเจ้าแฮมสเตอร์มากุมไว้ แล้วหยัดตัวลูกชิ้นหนึ่ง

เมื่อเห็นเนี้ยเซียวกจากเตียงได้สำเร็จ เจ้าหนูน้อยที่ถูกกักขังอยู่ในมือเนี้ยเซียวกก็พลอยหลับตาพร้อมอย่างสุขใจไปด้วย

วันนี้แฮมสเตอร์น้อยผู้กล้าหาญก็สามารถปราบจอมมารซีเซาได้อีกครั้ง และช่วยเหลือปะป๊าเจ้านายที่ถูกจองจำอยู่บนเตียงได้สำเร็จ!

“จิต!” ปะป๊า อรุณสวัสดิ์ฮะ!

เนี้ยเซียวแบมือ มองเจ้าก้อนน้อยพล้งลั่นในฝ่ามือ แล้วเจ้าของใบหน้าหล่อเหลาไร้อารมณ์ก็ลูบแฮมสเตอร์น้อยตั้งแต่หัวจรดหางอย่างทะนุถนอมไปสองที

“อรุณสวัสดิ์”

เจ้าตัวเล็กที่ถูกลูบไล้จนขนแตกนั้นชักจะเริ่มเวียนหัว หากไม่ใช่เพราะเห็นแก่ปะป๊าละก็ มันคงตะกุกหน้าเขาไปนานแล้ว

แม้ว่ามันจะโดนน่วยจนเคลิ้มก็เถอะ

(N-v-N)

เนี้ยเซียวขย่ำอย่างสนุกมืออยู่พักหนึ่งถึงค่อยนำแฮมสเตอร์น้อยกลับไปวางแหมะบนตู้ข้างหัวเตียงดังเดิม ก่อนจะลุกไปหยิบเสื้อผ้าสองชิ้นจากในตู้แล้วเดินเข้าห้องน้ำไป

หนูน้อยนอนพินอยู่บนตู้ครู่หนึ่ง ค่อยดึงสติจากการถูกนวดจนเพลินกลับมา มันแหงนหน้าเล็ก ๆ มองไปทางเนี้ยเซียวแวบหนึ่ง ก่อนขยับตัวอย่างกระฉับกระฉ่ง เตรียมตัวไปอาบน้ำเช่นกัน

แฮมสเตอร์น้อยไถลงจากสไลด์เดอร์เล็ก ๆ ที่ต่อเติมไว้ข้างตู้ลงมาบนพรมอย่างชำนาญ แล้ววิ่งปรี๊ดไปยังโซนห้องน้ำส่วนตัวที่มุมห้อง

อันดับแรกมันจะทำธุระในห้องน้ำขนาดย่อมที่มีฝ้าม่านกัน ก่อนเข้าห้องอาบน้ำอีกฝั่งไปกลิ้งตัวในทรายอาบน้ำเนื้อละเอียดกลิ่นสตรอว์เบอร์รีครู่หนึ่ง เพียงเท่านั้นขนบนตัวก็ถูกขัดสีจนวิวรรณจนสะอาดนุ่มลื่นแล้ว จากนั้นก็สลัดเศษทรายที่หลงเหลือตามตัวออกให้หมด ในที่สุด ‘โคฟูกูรอสสตรอว์เบอร์รี’ สดใหม่ก็พร้อมออกจากเตา

หลังแฮมสเตอร์น้อยอาบน้ำจนตัวหอมฟุ้งก็ไปนอนหมอบอยู่หน้าประตูห้องอาบน้ำของเนี่ยเซียว ฟังเสียงน้ำไหลจากด้านหลังกระจกฝ้าและเริ่มต้นการรอคอยอันแสนยาวนานอย่างใจจดใจจ่อ

ดวงตาดำขลับแป๋วแหวจ้องมองเงาสีท่อนเลื่อนรางบนบานประตูกระจก เจ้าหนูตัวน้อยไม่มีอะไรทำ จึงเบื้อหนายสุด ๆ วางเสียจนชีวิตแฮมสเตอร์น้อยชักจะมีรสเค็ม¹ ปะแล่ม ๆ

ปะป้าอาบนํ้านานทุกครั้งเลย จี๊ด

พอรอนานเข้า เจ้าตัวเล็กก็เริ่มคิดฟุ้งซ่าน ความเครียดและความกังวลเริ่มก่อตัวในหัวใจดวงน้อย ถ้าไม่ใช่เพราะยังเห็นเงาคนเคลื่อนไหวอยู่ด้านในคงเผลอคิดไปว่าเนี่ยเซียวจมน้ำตายเสียแล้ว

โชคดีที่ไม่นานประตูก็เปิดออก พอเห็นเนี่ยเซียวก้าวออกมาอย่างปลอดภัยไร้รอยขีดข่วน แฮมสเตอร์น้อยจึงถอนหายใจเอือกใหญ่จนน้ำมูกแทบพ่นเป็นฟองขาวออกมาเลยทีเดียว

เกือบจะกังวลตายอยู่แล้วนะ

เนี่ยเซียวเดินเปลือยกายออกจากห้องอาบน้ำแล้วหันมองพรมผืนเล็กด้านข้างตามสัญชาตญาณ ก่อนจะเห็นว่าเจ้าก้อนขนกำลังหมอบจ้องตนตาเยิ้มอยู่ตรงนั้นตามคาด ทันใดนั้นเขาก็อดใจไม่ไหว ยื่นนิ้วเบียดขึ้นไปจิ้มหน้าผากเจ้าก้อนน้อย ทั้งรอยบุ่มตื้น ๆ ไว้บนปุยขนนุ่มฟูของมัน

“เด็กทะเล้ง”

“จี๊ด!” เป่าสีกหน้อย!

คนที่เพิ่งจัดทรงเสร็จเมื่อครู่ ในช่วงพริบตาที่ถูกเจ้าหนอยใจร้ายแหยมจนยุ่งไปหมด แฮมสเตอร์น้อยยกมือกุมหัวแล้วหันหลังขวิด หั่นกันกลม ๆ ใส่เนี่ยเซียวด้วยความโมโห

เนี่ยเซียวปรายตามองอย่างขบขัน ก่อนจะหยิบผ้าขนหนูมาซับหยดน้ำ

¹ เป็นการเล่นคำพ้องเสียง เนื่องจากคำว่า ‘เค็ม’ ในภาษาจีนอ่านออกเสียงว่า ‘เสียน’ ส่วนคำว่า ‘ว่าง’ ในภาษาจีนก็อ่านว่า ‘เสียน’ เช่นกัน จึงเปรียบเทียบได้ว่า ‘ว่างจนจิตใจว่างุ่นไปหมด’

บนร่างกายจนแห้งสนิท

ไหล่กว้าง สะโพกสอบ กล้ามท้องเรียงตัวสวย ท่อนขาเรียวยาว เรือนร่างสมบูรณ์แบบนั้นสูงใหญ่แต่กลับไร้ความดิบเถื่อนหยาบกระด้าง ยิ่งตอนเช็ดตัวลวก ๆ นั้นก็ยังเผยเสน่ห์ให้เห็นอย่างชัดเจน

รอยแผลเป็นเล็กใหญ่ที่ดูโหดร้ายน่ากลัวบนหน้าอกและแผ่นหลังนั้น ยิ่งขับเน้นความเป็นชายให้เพิ่มขึ้นอีกเท่าตัว

เมื่อสวมเสื้อผ้าเรียบร่อย เนียเซียวกี้อัฒมอใหญ่ซ้อนเจ้าก่อนน้อยที่กำลัง จัดขนอย่างหงุดหงิดขึ้นมาคลุมไว้ แล้วเดินออกจากห้องน้ำ

ในฐานะทาสตกอืผู้ซื่อสัตย์ เนียเซียวหิบบ้อนดักทรายสีฟ้าอันเล็ก ขึ้นมาอย่างคั่นเคย แล้วคุกเข่าลงหน้าโซนห้องน้ำส่วนตัวของแฮมสเตอร์น้อย เขาแหวกเปิดผ้าม่านกันห้องน้ำเล็ก ๆ นั้นก่อนจะลงมือดักทรายเบนโทไนต์² ที่จับตัวแข็งเป็นก้อนออกมาทิ้งลงถังขยะ จากนั้นค่อยเติมทรายใหม่เข้าไปอีก เล็กน้อย

“เหม็นจริง ๆ เลย วันนี้อืเป็นเจ้าตัวเหม็นอีกแล้วนะ”

เนียเซียวแสร้งบิบบมูกอย่างรังเกียจ ทำให้เจ้าแฮมสเตอร์ทั้งเงินทั้งอายุ จนต้องร้องประท้วง แต่เสียงร้อง ‘จืด ๆ’ นั้นน่ารักน่าเอ็นดูเสียจนเนียเซียว ใจบาง

“จืด!” อือืไม่ใช่เจ้าตัวเหม็นสักหน่อย!

เจ้าหนูน้อยเหลือบมองเนียเซียวด้วยสายตาคาดโทษ มันขอปฏิเสธฉายา ‘เจ้าตัวเหม็น’ สุดใจ แต่เพราะแฮมสเตอร์อย่างมันไม่อาจควบคุมโชคชะตา ได้ตามใจ ซ้ำยังพูดภาษามนุษย์ไม่ได้อีก ต่อให้เขียนคำว่าคัดค้านไว้ทั่วตัว ก็ไม่อาจหยุดยั้งเจ้านายจอมเผด็จการผู้ไร้ความปรานีได้อยู่ดี

“ไปกันเถอะเจ้าตัวเหม็น เราไปกินมือเข้ากัน”

² เบนโทไนต์ (Bentonite) หรือโซเดียมเบนโทไนต์ (Sodium bentonite) คือ ทรายที่ประกอบด้วยแร่ดินเหนียวชนิด Montmorillonite เป็นส่วนประกอบหลัก มี คุณสมบัติดูดซับได้ดี สามารถดูดน้ำได้มาก จึงนิยมใช้เป็นทรายสำหรับการขั้บถ่ายของ สัตว์เลี้ยง

เนี่ยเชียวแถมยังมีมุมปากบาง ๆ พลังพาเจ้าแฮมสเตอร์น้อยที่กำลังหมดอาลัยตายอยากลงไปกินเมื่อเช้าข้างล่างอย่างสดชื่นเบิกบาน เหล่าคนรับใช้ ในคฤหาสน์ได้เตรียมมือเช้าไว้แล้ว โดยจัดวางอุปกรณ์บนโต๊ะอาหารไว้ด้วยกันสองชุด

ชุดแรกมีขนาดปกติทั่วไป ทว่าอีกชุดนั้นกลับมีขนาดเล็กจิ๋ว ซ้ำยังดูประณีต

หลังจากเนี่ยเชียวหย่อนตัวนั่งลงก็วางแฮมสเตอร์น้อยลงบนโต๊ะเช่นกัน แฮมสเตอร์น้อยสูดกลิ่นหอมของเมล็ดธัญพืชสดใหม่ทั้งห้าชนิดในซามพุตฟิต แต่เพราะหิวจนท้องส่งเสียงโครกครากมาตั้งนานแล้ว จึงอดวิ่งปรี๊ดเข้าไปคว้าซามโบน้อยของตัวเองไว้ทันทีไม่ได้ พออุ้งมือน้อย ๆ นั้นกอบกุมธัญพืชได้ เมล็ดหนึ่งก็เริ่มกัดแทะเปลือกอย่างว่องไว แล้วลงมือกินด้วยความรวดเร็ว ทั้งยังดูน่ารักน่าหยิก

เนี่ยเชียวถึงกับหลุดยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว จากนั้นจึงเริ่มรับประทานอาหารด้วยท่าสุมสง่างามบ้าง

กระทั่งกินจนอิ่มแปล้ แฮมสเตอร์น้อยก็เหลือบเห็นว่าในซามข้าวโบเล็กยังเหลือเมล็ดธัญพืชอยู่ และเพราะธรรมชาติที่ยึดมั่นในสัญชาตญาณกักตุนอาหาร มันจึงตัดสินใจซ่อนเมล็ดธัญพืชที่เหลือไว้ในกระพุ้งแก้มทันที เป็นเหตุให้พวงแก้มของเจ้าแฮมสเตอร์อูมพองขึ้นมาทั้งสองข้าง

โบหน้ายุ้ย ๆ อวบอ้วนน่ารักน่าเอ็นดูจนเนี่ยเชียวอดใจไม่ไหวต้องยื่นนิ้วเข้าไปคลึงคลั่น ทว่ากลับบีบจนเกือบจะทำให้แฮมสเตอร์น้อยปฏิบัติกร ‘เปิดยุ่งฉางแจกจ่ายธัญพืช คาโต๊ะเสียแล้ว

โชคดีที่อุ้งมือน้อย ๆ นั้นรีบตะครุบปากเล็กไว้ได้ทันท่วงที จึงทำให้เมล็ดธัญพืชไม่ไหลพรูออกมาเสียก่อน

แฮมสเตอร์น้อยรีบยกหน้ามองปะป้าใจร้ายตรงหน้าด้วยแวตาวาวโรจน์อย่างคับแค้นใจ ถ้าหากไม่ใช่เพราะเห็นแก่ความเป็นพ่อ มันสาบานเลยว่า จะกัดผู้ชายคนนี้ให้ตายคาที่แน่นอน!

มาบีบกระพุ้งแก้มแฮมสเตอร์เล่นตามใจชอบได้ที่ไหนกัน! เจ้าป้า!

พอถูกจ้องมองด้วยแวตาคับแค้น เนี่ยเชียวจึงชักมือกลับด้วยโบหน้า

เหยเกโดยไม่รู้ตัว เขามองก้อนน้อยของตัวเองเก็บกวาดเมล็ดธัญพืชที่เหลือในซามเล็กจนเกลี้ยง ถึงได้หยิบเหยือกน้ำเล็ก ๆ ด้านข้างมาจ่อที่ริมฝีปากอีกฝ่าย

เจ้าแฮมสเตอร์น้อยค่อนข้างคุ้นชินกับการกระทำเช่นนี้เป็นอย่างดี จึงเหยหน้าขึ้นทอดจุกน้ำอันเล็กที่มาจากแก้วและต็มน้ำดัง ‘อึก ๆ ๆ’ นอนมาทั้งคืน คอก็เลยแห้งมากจริง ๆ

แม้จะกินต็มจนอ้มแล้วแต่ก็ยังไม่วายหันมาตุนเสบียงต่อ จากนั้นจู่ ๆ เจ้าก้อนน้อยก็พลันหมอบคว่ำไปบนผ้าปูโต๊ะด้วยความอึดหน่าสำราญจนไม่อยากขยับเขยื้อน

เวลานี้ฝ่ายเนี่ยเซียวก็กินอาหารเสร็จแล้วเช่นกัน เขาจึงให้คนเข้ามาเก็บจาน ก่อนจะสั่งให้น้ำเครื่องซังอิเล็กทรอนิกส์ขนาดเท่าฝ่ามือมาอีกเครื่องหนึ่ง ฉวยโอกาสตอนที่เจ้าก้อนน้อยไม่ทันระวังตัวรีบซังน้ำหนักมันอย่างว่องไว

พอเห็นตัวเลขที่ปรากฏด้านบน ทั้งคนตัวใหญ่ทั้งสัตว์ตัวน้อยต่างก็ตกตะลึงโดยพร้อมเพรียง

แฮมสเตอร์น้อย OvO

“เจ้าตัวเหม็น เผลอแป๊บเดียวน้ำหนักขึ้นมาตั้งสิบกรัมเซียว! ซักจะอ้วนใหญ่แล้วนะ” เนี่ยเซียวถอนหายใจด้วยความทึ่ง ตั้งแต่เริ่มกินมือนั้นมันก็สูบเอา ๆ จนเกือบจะเท่าน้ำหนักหนึ่งในห้าของตัวมันเองอยู่แล้ว “เจ้าถึงข้าวเอ๊ย!”

“จิต!” ไม่ใช่สักหน่อย อู้อี้ไม่ได้เป็น!

แฮมสเตอร์น้อยเริ่มสัมผัสได้ว่าซักจะทำไม่ได้แล้ว จึงรีบปีนลงจากเครื่องซังน้ำหนัก อึ้งมือน้อย ๆ ทั้งสองข้างกอบกุ่มพวงแก้มอวบอูมของตัวเองไว้ ราวกับต้องการจะบอกว่านี่ไม่ใช่น้ำหนักจริง ๆ ของมัน

เนี่ยเซียวเผยสีหน้าเย็นชาไร้คลื่นอารมณ์ “ตอนนี้แค่กักตุน แต่อีกสักพักแฮมสเตอร์อย่างนายก็จะกินเข้าไปไม่ใช่หรือไง”

แฮมสเตอร์น้อย QAQ

เพื่อพิสูจน์ว่าตัวเองไม่ได้จะกินทั้งหมดคนเดียว แฮมสเตอร์น้อยจึงยกอึ้งมือน้อย ๆ ดันพวงแก้มย้วย จากนั้นก็หยิบเมล็ดข้าวสาลีในกระพุ้งแก้มเล็ก

มาวางลงบนฝ่ามือของเนี่ยเซียวหนึ่งเมล็ด ก่อนจะซ่อนดวงตาเล็กจ๋มมอง
เจ้าของปรีๆ

“จืด!” อู้อี้ไม่ได้กินคนเดียวนะ ดังนั้นอู้อี้ไม่อ้วนหรอก

เนี่ยเซียวถึงกับหลุดขาทันที พอมองเมล็ดข้าวสาธินบนฝ่ามือ ใจก็ปลัน
อู่นวาทอีกหน ก่อนจะอดใจไม่ให้ต้องไปปลายนิ้วเขียนหน้าผากเจ้าแฮมสเตอร์
น้อย “โอเค ตอนนี้เจ้าตัวเหม็นไม่อ้วนสักนิด ตุนไปเลยเยอะๆ แล้วกิน
ให้เยอะหน่อย โตขึ้นจะได้มีแรงเลี้ยงดูปะป๊าได้!”

พอแฮมสเตอร์น้อยถูกชมเข้าหน่อยก็เผยท่าทางดีใจ มันร้อง “จืด”
ตกปากรับคำอย่างลิงโลดทีหนึ่ง เมื่อมองมนุษย์ตัวใหญ่อ่างเนี่ยเซียว
ทันใดนั้นความทะเยอทะยานในการเลี้ยงดูครอบครัวก็ถูกจู่ประกายขึ้นมา
อย่างฉับพลัน

ต่อไปอู้อี้จะเลี้ยงดูปะป๊าเอง!!

ตอนนั้นเองจู่ๆ ก็มีโทรศัพท์เข้ามา เนี่ยเซียวเหลือบมองชื่อปลายสาย
แวบหนึ่งแล้วกดรับ ส่วนเจ้าแฮมสเตอร์น้อยก็ยืนอยู่บนโต๊ะอาหารพร้อม
เงยหน้ามอง ใบหูเล็กทั้งสองข้างพลันตืดผิ๊งตึงตรงอย่างว่องไว

พอรับสาย น้ำเสียงร่าเริงสดใสก็ดังขึ้นในโทรศัพท์

“ลูกพี่ ลูกพี่ สุขสันต์วันปีใหม่! ทางฝั่งพี่เขียนได้ใบสั่งใหม่มาใบหนึ่ง
เลยว่าจะเตรียมทำห้วยปลาน้ำจืดหัวโตๆ ไว้รอต้อนรับพวกเรา เธอฝากมาถาม
ว่าพวกเรายากจะกินกันไหม”

“กิน” เนี่ยเซียวเลิกคิ้ว พลังตอบห้วนๆ แต่กระซิบได้ใจความ

“!!!?”

“ลูกพี่! ทำไมบ่จะตกลง พี่ก็ตกลงเองง่ายง่ายเนี่ย!!!”

อีกฝ่ายคล้ายไม่คาดคิดว่าเนี่ยเซียวจะตกปากรับคำ น้ำเสียงสดใสเลย
อ่อนแรงลงไปชั่วขณะ จากนั้นก็เอ่ยถามอย่างขุ่นเคือง “ลูกพี่ พี่ควรจะฉวย
โอกาสช่วงวันหยุดตรุษจีนไปสวีตกับเจ้าวันแรงงาน³ ลักสองสามวันไม่ใช่หรอ

³วันแรงงานของประเทศจีน ตรงกับเดือน 5 วันที่ 1 และชื่อของอู้อี้ก็มีความหมาย
ว่า “ห้า” และ “หนึ่ง” เช่นกัน

เทศกาลโคมไฟ⁴ ก็ยังไม่ทันมาถึงเลย ผมยังอยากอยู่ฮาวายต่ออีกลักสองวันนะ QAQ!”

เนี่ยเชียว “...” เทศกาลอะไรนักหนา วุ่นวายไปซะหมด

[คนแก่ดูมือถือในรถไฟใต้ดิน.jpg]⁵

บัดนี้แฮมสเตอร์น้อยที่กำลังแอบฟังอยู่ข้างๆ ชักจะมีน้ำโห่บ้างแล้ว จึงเปล่งเสียง “จืด” ใส่คนปลายสายอย่างขุ่นเคือง เพื่อโต้แย้งว่า...

อู้อี้ไม่ใช่วันแรงงานสักหน่อย อู้อี้เป็นแค่แฮมสเตอร์น้อยตัวหนึ่งเท่านั้นเอง!!!

⁴ เทศกาลหยวนเซียว ตรงกับคืนวันเพ็ญแรกของปีใหม่ (ขึ้น 15 ค่ำ เดือน 1) ตามปฏิทินจันทรคติจีน นับเป็นวันสุดท้ายของช่วงเวลาตรุษจีน

⁵ ภาพมีม เปรียบเปรยว่ากำลังขมวดคิ้วไม่เข้าใจอย่างมาก

2

อยู่ออกไปกินปลา

สิ่งที่เรียกว่า ‘หิวปลาน้ำจืดหิวโตะ’ บั๊น ไม่ได้หมายถึงปลาจริง ๆ แต่อย่างใด ทว่าเป็นรหัสลับภารกิจที่มีแค่พวกเนี้ยเซียเท่านั้นที่เข้าใจ

โดยคำว่า ‘น้ำจืด’ หมายถึงในประเทศ และ ‘หิวปลาหิวโตะ’ นั้นหมายถึงภารกิจหารับจ้างที่จะต้องเด็ดหัวคนทิ้ง

ถึงบางทึรหัสลับเช่นนี้จะตบตาคนทั่วไปได้ แต่กลับไม่สามารถปิดบังอู่อี แฮมสเตอร์ที่อยู่เคียงข้างเนี้ยเซียมาโดยตลอดได้

พอได้ยินว่ากำลังจะมีภารกิจอีกครั้งในเร็ววันนี้ ร่างกายเล็กจิ๋วของเจ้าตัวน้อยก็เริ่มจะแสดงท่าทีกระตือรือร้นยิ่งขึ้น

จะได้ออกไปเที่ยวอีกแล้ว!

หลังวางสายจากหนึ่งเพิง เนี้ยเซียก็ก้มศีรษะลง ก่อนจะเห็นดวงตาเล็กใสแจ๋วของเจ้าตัวน้อยที่กำลังทอแสงเป็นประกาย เขาจึงเผลอหลุดยืมทันที “อยากจะไปกินปลากับปะป้าขนาดนั้นเลยหรอ”

“จืด!”

แฮมสเตอร์น้อยผงกหัวฟุ้งเล็กน้อย นั่นรับอย่างหนักแน่น มันมองเนี้ยเซียด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความคาดหวังและเลื่อมใส แม้ว่าการอยู่บ้านช่วงวันหยุดจะทำให้มันมีความสุขที่ได้อยู่กับปะป้าทุกวัน แต่มันอยากเห็นปะป้าตอนทำภารกิจมากกว่า เพราะปะป้าคนนั้นหล่อจนใครในจักรวาลก็เทียบไม่ติดเลยละ!

พอเนี้ยเซียถูกก้อนน้อยออกต้อนรับด้วยสายตา จึงกระตุกยิ้มมุมปาก

เล็กน้อย ก่อนจะซื้อเอาก้อนน้อยขึ้นมาแล้วพากลับห้องนอนชั้นบนด้วย
ท่าทางระมัดระวังราวกับกำลังประคองสมบัติล้ำค่าที่สุดในโลกอย่างไรวางนั้น

บรรดาคนรับใช้ในคฤหาสน์ต่างเห็นภาพเหล่านั้นจินตนา เพียงแค่รู้ว่า
เนี่ยเซียจะต้องออกไปข้างนอกอีกครั้ง ก็นับว่าพวกเขาได้หยุดยาวกันอีกแล้ว

ไม่มีคนรับใช้คนไหนรู้จักตัวตน รวมถึงหน้าที่การงานที่แน่ชัดของ
เจ้านายอย่างเนี่ยเซียแล้วก็ไม่เข้าใจความคิดที่อีกฝ่ายเลี้ยงแฮมสเตอร์
ตัวหนึ่งเหมือนลูกกรักด้วย พวกเขาแค่ทำงานนี้เพราะค่าจ้างสูงลิ่วเท่านั้น ไม่คิด
จะรับรู้และไม่คิดจะเอ่ยถามอะไรให้มากความ

บนโลกใบนี้ คนรวยก็มักจะมีชีวิตที่แปลกประหลาดเสมอ

เมื่อกลับถึงห้องนอน เนี่ยเซียก็เปิดคอมพิวเตอร์ที่ต้องเข้ารหัสผ่านพิเศษ
แสงสีน้ำเงินหม่นพลันสว่างวาบในห้องที่ถูกปิดม่านไว้จนมืดสลัว เวลาผ่านไป
ไม่นาน หน้าจอก็ปรากฏหน้าตาต่างวิติโขึ้นมา

หน้าตาถูกแบ่งออกเป็นห้าช่อง มีใบหน้าของคนห้าคนรวมเนี่ยเซีย
ปรากฏอยู่ในนั้น

เจ้าแฮมสเตอร์น้อยหมอบอยู่บนลาดไหล่ปะป๊า พลังจ้องมองสมาธิ
ทมิฬในจอทั้งสี่คน ก่อนจะเป็นฝ่ายส่งเสียง “จืด” แล้วโบกอุ้งมือเล็กๆ หนึ่งข้าง
ทักทายทุกคนด้วยความร่าเริง

เสียงบอบบางนั้นทำให้เนี่ยเซียรู้สึกจึกจึกที่ข้างหู ก่อนจะทนไม่ไหว
จนต้องเกาकाยยุกๆ ของเจ้าตัวน้อย

แม้แต่สมาธิทมิฬทั้งสี่คนก็ยังถูกความน่ารักของเจ้าก้อนน้อยกระแทกใจ
เข้าอย่างจัง

“อ๊อ...ตายแล้ว เจ้าวันแรงงานเล่นมาทำหน้าที่มั่งมีใส่กันอีกแล้ว!”

“ซื่ออู้อี้ ไม่ใช่วันแรงงาน ระว่างเถอะ เจอกันเมื่อไหร่เจ้าตัวน้อยได้กัด
นายจมเขี้ยวเน่”

ตัวนเวนอวี่เอียงคอพูดยืมๆ ก่อนจะทำเอือมมือไปด้านข้าง หน้าตา
ของหนิงเฟิงพลันปรากฏมือใหญ่ขาวผ่องเรียวยาวข้างหนึ่ง

หนิงเฟิงไม่ทันตั้งตัวจึงถูกตบศีรษะแรงๆ ไปที่หนึ่ง เขาหันขวับไป

แยกเดี่ยวใส่ตัววินอวี่ แต่ก็โดนสำเร็จโทษอย่างไร้ความปราณีทันที

พอเห็นภาพนี้แล้ว น้ำเสียงหยาบกระด้างก็ดังจากหน้าต่างอีกช่อง เพียงแค่ได้ยินเสียงทุ้มทรงพลังเช่นนี้ก็พอจะเดาได้ว่าอีกฝ่ายเป็นชายฉกรรจ์ รูปร่างสูงใหญ่คนหนึ่ง

“เหล่าตัวน ทำไมนายถึงไปโผล่ฮาวายซะละ” อุ๋เหวินฉีหรีตามองตัววินอวี่กับหญิงเฟิงที่เข้ามาอยู่ในหน้าต่างเดียวกันแล้ว ใบหน้าดูตันกลับดูมีนงจนดูน่ารักไม่หยอก

“เมื่อสองวันก่อนนายยังอยู่ในประเทศไม่ใช่หรอ ทำไมถึงตามไปอยู่กับหญิงเฟิงได้”

“พอติกแล้วเจ้าเด็กนี้จะหลงทางในฮาวายนะ ก็เลยต้องตามมาดูแลกันหน่อย” ตัววินอวี่ยังคงพูดยื้มๆ เขาสวมแว่นตากอบเงินเสริมลวดภูมิฐาน ทั้งร่างจึงดูสง่างามดูฉลาดานร้ายในคราวเทพบุตร

“อู๋ เด็กบ้านนายสิ!!!” หญิงเฟิงของขึ้นทันที “กระผมอายุสิบเก้าแล้วเหอะ”

“นั่นก็ยังคงอยู่ดี”

ทันใดนั้นหญิงสาวเพียงหนึ่งเดียวในทีมก็เอ่ยปาก ต่อให้ไม่มีใบหน้างดงามบนหน้าจอก็ยังทำให้ผู้คนยากลืมนอนอยู่ดี

“เอาละๆ เลิกทะเลาะกันได้แล้ว ฉันส่งไฟล์รายละเอียดภารกิจให้แล้วนะ ทุกคนไปดูกันด้วย”

การเอ่ยปากของเซียวเหยียนในครั้งนี้ ทำให้พวกเขาที่โഴวตลกคันเวลาอยู่นั้นเงียบเสียงลงแล้วหันไปดูไฟล์เอกสารอย่างว่าง่าย

บนโลกใบนี้มีเพียงสตรีกับคนถ่อยที่คบหาดูด้วยยาก¹ โดยเฉพาะสาวงามที่มักจะซ่อนพิษไว้ ดังนั้นร้อยทั้งร้อยอย่างไรก็ต้องจำใจเชื่อฟัง

“พวกเราเด็กดีจะรีบไปดูเดี๋ยวนี้แหละ” ทั้งสามคนพูดแทบจะพร้อมเพรียงกัน ซ้ำยังทำตัวเชื่องราวกับกระต่าย

¹ มีเพียงสตรีกับคนถ่อยที่คบหาดูด้วยยาก เป็นสำนวนจากคำสอนของขงจื๊อที่ว่า ‘มีเพียงสตรีกับคนถ่อยที่คบหาดูด้วยยาก เข้าใกล้เกินไปก็ลามปาม ตีตัวออกหากก็เคืองโกรธ’

เซียวเหยียนเล็กก็ “...” นั่นดูขนาดนั้นเลย?

พอเห็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในทีมทั้งสี่คนแล้ว รอยยิ้มที่สังเกตเห็นได้ยากก็แวบผ่านดวงตาของเนี่ยเซียวเวาหนึ่ง แม่แต่เจ้าก้อนน้อยที่อยู่ข้างคอเสื้อยังยกอุ้งมือเล็กๆ มาปิดปากจู้ คล้ายกำลังแอบหัวเราะเช่นกัน

หลังจากนั้นไม่นานทุกคนก็อ่านเอกสารสำหรับภารกิจเสร็จเรียบร้อยแล้ว

ภารกิจครั้งนี้เป็นแ่งานลอบสังหารง่าย ๆ และข้อมูลของเป้าหมายก็ถูกลิสต์ไว้ในเอกสารอย่างละเอียดแล้ว ดูเผิน ๆ ก็ไม่ใช่ภารกิจที่ยุ่งยากอะไรนัก

ทว่าเพื่อป้องกันเหตุสุดวิสัยต่าง ๆ เนี่ยเซียวจึงสั่งให้ตัววินอวี๋สุดยอดแก็เกอร์ระดับโลกคนนี้ตรวจสอบเพิ่มอีกหน่อย ภารกิจนี้ดูไปเหมือนจะง่าย แต่บ่อยครั้งยิ่งง่าย ยิ่งต้องระวัง

เมื่อตัววินอวี๋ได้รับคำสั่งก็เร่งตรวจสอบทันที ปลายนิ้วพลันบรรเลงพลั่วนคีย์บอร์ดอย่างรวดเร็ว เลนส์แว่นโปร่งใสสะท้อนรหัสข้อมูลซับซ้อนต่าง ๆ เป็นมุกกลับ

ไม่นานตัววินอวี๋ก็ตรวจสอบจนละเอียดถี่ถ้วน

“ลูกพี่ ไม่มีปัญหา รับใบสั่งนี้ได้”

ตัววินอวี๋ดันกรอแว่นสีเงินบนสันจมูกขึ้นเล็กน้อย เขาแทบจะขุดคุ้ยชีวิตประวัติของผู้ว่าจ้างออกมาหมดเปลือก เพื่อให้แน่ใจว่าใบสั่งนี้ไม่มีบุญคุณความแค้นส่วนตัวใด ๆ กับพวกเขา

“ถึงแม้ภารกิจนี้จะระบุไว้ว่าผู้ว่าจ้างคือคนขาวชาวอังกฤษ แต่ความจริงกลับเป็นนักธุรกิจชาวเซียงไฮ้ที่ร่ำรวยคนหนึ่ง ลูกสาวสุดที่รักของเขาถูกลักพาตัวไปเรียกค่าไถ่ขณะท่องเที่ยว จากนั้นก็ถูกลังการอย่างโหดเหี้ยม แม้ว่าตำรวจจะพยายามช่วยเหลือหาคนร้ายจนพบและกำลังดำเนินการจับกุม แต่เขากลับไม่ยอมใช้กฎหมายจัดการคนร้ายคนนี้

“เขาอยากจับคนร้ายมาหักกระดูกแล้วเผาเป็นผุยผงด้วยมือตัวเอง เพื่อระบายความโกรธแค้นในใจ”

ตัววินอวี๋พูดพลางคลิกส่งรูปตอนทีลูกสาวนักธุรกิจใหญ่คนนั้นถูกทำร้ายในที่มืดเหตุมาให้ แวตานั้นเผยความเย็นชาอย่างปิดไม่มิด

อู่เหวินฉีเคลื่อนตัวเข้าไปดูพร้อมกับหนิงเฟิง ก่อนจะโพล่งคำหยาบ

ออกมาอย่างเหลืออด

ภาพน่าสยองที่สะท้อนสู่ม่านตานี้สะท้อนใจคนมองอย่างแสนสาหัส ส่วนเนี่ยเซียวก็นึกตาแฮมสเตอร์น้อยไว้แต่แรกแล้ว ก่อนจะพาเจ้าตัวน้อยไปวางในคอกของเล่นที่อยู่ห่างออกไป

“เด็กดี เล่นคนเดียวไปก่อนนะ”

“จืด!” ไม่เอา อู่อ้อยากดูด้วย!

แฮมสเตอร์น้อยกระโดดตืดๆ พลังร้องไวยาวอย่างไม่จบอารมณ์ แต่กลับไม่อาจสะกิดการตัดสินใจของเนี่ยเซียได้ สุดท้ายจึงทำได้แค่นั่งจุ่มนึกอยู่บนชิงช้าน้อยพร้อมโบหน้าบูดบึ้ง แม้จะเงยหน้าชำเลื่องมองเนี่ยเซียเป็นระยะๆ ทว่ากลับมองไม่เห็นภาพบนหน้าจออีกเลย

“ระยำจริง!”

หึงเฟิงสบถคำหยาบคายอย่างอดไม่ไหว แม้พวกเขาจะไม่นับเป็นคนดีที่คอยพิทักษ์กฎหมายอะไร แต่ก็ไม่เคยเสียสติถึงขั้นลงมือทำเรื่องโหดร้ายกับเด็กสาวบริสุทธิ์เช่นนี้

“ถ้าเป็นผมนะ ผมอาจจะลงมือโหดกว่านักธุรกิจใหญ่คนนี้ได้ แค่ว่าจนมาฆ่ามันดูง่ายเกินไป ผมจะทำให้มันเสียใจที่ได้เกิดมาบนโลกใบนี้”

อู๋เหวินฉีเอ๋ย คิ้วขมวดเป็นปมแน่น เขาต่างจากเพื่อนร่วมทีมผู้โหดเหี้ยมทั้งหลายตรงที่เขายังมีน้องสาวแท้ ๆ ที่เปรียบดังชีวิตของเขาอยู่คนหนึ่ง และความที่อายุห่างกันถึงสิบปี เขาจึงทิ้งรักทั้งทะเลจนยอมน้องสาวตั้งลูกรัก หากมีคณมาทำเช่นนี้กับน้องสาวของเขา อู๋เหวินฉีอาจคลั่งจนล้างบางมนุษย์ทั้งโลกเลยก็ได้

เมื่อได้ลองมองหน้าตาใสซื่อไร้พิษสงของเป้าหมายอีกครั้ง ใครจะไปคิดว่าคนหน้าตาแบบนี้กลับเป็นอสูรกายในคราบมนุษย์

อีกด้านหนึ่ง ในฐานะผู้หญิงด้วยกัน เซียวเหียนก็ยังมีแต่ความจงเกลียดชิงชังอัดแน่นอยู่ในดวงตา

“ถึงตอนนั้นฉันจะเป็นคนลงมือเด็ดหัวคนคนนี้เอง”

ทันทีที่ได้ยินวาทะแฝงเจตนาสังหารชวนสยดสยองของเซียวเหียนทุกคนก็หยุดนิ่งไปพักหนึ่ง ไม่มีใครคิดเสนอความคิดเห็นใด ๆ

พอตรวจสอบจนแน่ชัดแล้วว่าภารกิจไม่มีปัญหาอะไรจึงนับว่าได้รับงาน
อย่างเป็นทางการ หลังจากนั้นตัววินอว์ก็เจาะระบบของทางตำรวจและเร่ง
ค้นหาร่องรอยที่อยู่ของเป้าหมายทันที ซึ่งตอนนี้ตำรวจได้ปิดล้อมพื้นที่หลบหนี
ของผู้ร้ายไว้ในเขตมั่วเหอ ถ้าหากพวกเขาอยากจะทำภารกิจให้เสร็จสิ้นก็ต้อง
รีบตามหาตัวคนร้ายให้เจอก่อนตำรวจ

“กระตุกหมวดตำรวจ แค่นี้ก็ตื่นตื่นแล้ว”

หนึ่งเฟิงกล่าวอย่างกระตือรือร้น แต่เมื่อถูกคิดถึงสภาพอากาศใน
มั่วเหอแล้ว เขาถึงกับซึมลงถนัดตา “แต่ทำไมจะต้องให้ผมจากฮวายูที่แสน
อบอุ่นไปยังที่หนาวเย็นเป็นน้ำแข็งแบบมั่วเหอด้วย ต่างทั้งภูมิอากาศ ต่างทั้ง
สภาพแวดล้อม ตัวเรานี้ช่างอนาถแท้ QAO”

“ยังไงพวกนายก็ต้องรีบกลับประเทศอยู่ดี” อุ๋เหวินฉีเสยะยิ้มซ้ำเติม
“สมน้ำหน้า หนาวตายไปซะเถอะ!”

“พวกนายมันไร้มนุษยธรรมเกินไปแล้วนะ”

เนียเซียให้ความสนใจกับคำว่า ‘มั่วเหอ’ เป็นพิเศษ เขาพลันชำเลื่อง
มองก้อนน้อยที่ยังคงนั่งไถ่ชิงเข้าไปมาพร้อมสีหน้ามึนงงไร้เดียงสาแวบหนึ่ง

เมื่อสัมผัสได้ว่าเนียเซียกำลังมองมาทางนี้ เจ้าก้อนน้อยก็ได้แต่
เอียงคอสงสัย

“จืด!”

“เด็กน้อย ครึ่งนี้ปะป้าคงพานายไปกินปลาด้วยไม่ได้แล้วละ” เนียเซีย
หยัดกายลุกจากเก้าอี้ ก่อนจะคุกเข่าลงหน้าคอกของเล่นแล้วบอกข่าวร้ายนี้
อย่างเสียดาย

“!!!?”

แฮมสเตอร์น้อยตกใจกับสิ่งที่ได้ยินนี้จนเสียหลักแทบจะร่วงจากชิงช้า
แต่เพราะเนียเซียนั้นปฏิบัติยาว่องไวจึงรับไว้ได้ทัน เป็นผลให้ใบหน้าเล็กจิ๋ว
ของเจ้าแฮมสเตอร์น้อยจูบแนบไปกับฝ่ามืออีกฝ่ายอย่างสนิทสนม

เนียเซียช่วยประคองก้อนน้อยให้ทรงตัวนั่งดี ๆ ก่อนจะสบตาใสแป่ว
ดำลึบ ดวงตาสีดำ ๆ คู่นั้นฉายแววน้อยเนื้อต่ำใจและตัดพ้อเต็มเปี่ยม
หยาดน้ำตาเอ๋อรั้นราวกับกำลังจะโดนเจ้านายทอดทิ้งอย่างไรอย่างนั้น

เนี่ยเซียวไม่อาจทนเห็นท่าทางน่าสงสารจับใจเช่นนี้ได้เลยเบือนหน้าหนี “จืด!”

เสียงร้องเรียกบอบบางดังอีกหน ฟังดูทั้งสับสนทั้งคับแค้นใจ

ทำไมพาวู้ไปด้วยไม่ได้ อู้อี้เป็นเด็กดีที่เชื่อฟังตั้งขนาดนี้แล้ว QAO

ไม่รู้เป็นเพราะเนี่ยเซียวฟังเข้าใจหรืออย่างไร ถึงได้ลู่บทพยของ เจ้าก้อนน้อยพลางปลอมโยน “เด็กดี ใชว่าปะป๊าไม่อยากพานายไปด้วย แต่ ที่ตั้งของการกิจคราวนี้อยู่เหนือเกินไป หนวขนาดนั้นนายทนไม่ไหวหรอก อุณหภูมิบลบลิบกว่าองศาแบบนั้นสามารถแซ่แซ่งนายให้กลายเป็นหุ่นน้ำแข็ง เกะสลักจิวได้เลยด้วยซ้ำ”

มั่วเหคือเขตการปกครองระดับอำเภอซึ่งอยู่เหนือสุดของประเทศจีน ยิ่งตอนนี้เป็นช่วงต้นเดือนกุมภาพันธ์ อุณหภูมิเฉลี่ยสูงสุดต่อวันอย่างไร ก็ไม่มีทางสูงกว่าลบสิบเอ็ดองศาเซลเซียสแน่นอน

เมื่อได้ฟังคำอธิบายจากเนี่ยเซียวแล้ว แฮมสเตอร์น้อยก็ร้อง “หิง ะ” อย่างเศร้าใจ ยิ่งพอมองอุ้งมืออุ้งเท้าน้อยๆ ของตัวเอง มันก็ได้แต่เกลียดชัง ร่างกายนี้ที่อ่อนแอเหลือเกิน

วิดีโอคอลบนหน้าจอคอมพิวเตอร์นั้นยังไม่ถูกวางสายไป หิงเพิง และคนที่เหลือจึงพลอยได้ยิบยบสนทนาต่างสายพันธุ์ระหว่างเนี่ยเซียวกับ แฮมสเตอร์น้อยที่ดูจริงจังไปด้วย ช่วงขณะนั้น แม้อยากจะหัวเราะแทบตาย แต่ก็ไม่กล้าหลุดปากออกมา

เรื่องที่พีใหญ่ของทิมเลี้ยงเจ้าแฮมสเตอร์น้อยจนใกล้จะเข้าใจภาษามนุษย์ขึ้นไปทุกทีตัวนี้อ้าว พวกเขารู้กันตั้งแต่แรกแล้ว เพียงแต่ไม่มีใคร คิดว่า หลังจากเนี่ยเซียวเก็บมันมาได้แล้วจะคอยเฝ้าดูแลเอาใจใส่ขนาดนี้ แถมยังเลี้ยงดูมานานร่วมสามปี

หากดูแค่ใบหน้าเอ็นซาดูจกเขาน้ำแข็งของเนี่ยเซียว ใครจะไปคิดว่า ชายหนุ่มเป็น ‘ทาสผู้คลั่งไคล้หนู’ และหากมองจากลักษณะนิสัยและรูปร่าง เพียงอย่างเดียว ก็ช่างไม่เข้ากับสัตว์ตัวเล็กที่น่ารักบอบบางทั้งยังอ่อนแอ อย่างแฮมสเตอร์เลยจริง ๆ เล่าไปใครจะเชื่อ

แต่ทว่าความจริงก็เป็นอย่างที่เห็น กระทั่งตอนนี้เจ้าตัวน้อยแสนรู้

ที่ใกล้จะเข้าใจภาษามนุษย์ตัวนี้ก็ได้กลายเป็นมาสคอตประจำกลุ่มทหาร
รับจ้างของพวกเขาไปเสียแล้ว

“เจ้าวันแรงงานไม่ต้องร้อง พอถึงตอนนั้นพี่ชายจะเอาถั่วสนลูกใหญ่ ๆ
จากตงเป๋ย² มาให้นายทะเล่เล่นแทนแล้วกัน!” หนิงเฟิงตะโกนผ่านหน้าจอ
ก่อนจนอารมณ์เจ้าหนูเดือดปุด ๆ

“จืด” อู้อีต่างหาก ไม่ใช่วันแรงงาน!!!

เจ้าตัวน้อยคายเมล็ดแตงโมเมล็ดหนึ่งออกจากกระพุ้งแก้ม แล้วจัดการ
ทะเล่เปลือกด้วยความรวดเร็ว จากนั้นปาเปลือกเมล็ดแตงโมไปทางหน้าจอ
คอมพิวเตอร์

สำเร็จกระบวนท่าในชั่วอึดใจ เพื่อแสดงให้เห็นว่าตอนนี้มันกำลังโมโห
อย่างยิ่ง

แต่ทว่าพฤติกรรมน่ารักน่าเอ็นดูนี้ ไม่เพียงเรียกเสียงหัวเราะจากทุกคน
ได้ระลอกหนึ่ง ขนาดเนียเซียเองก็ยังอดมูมปากกระตุกไม่ได้

“แม่เจ้าไว้ย เจ้าแรงงานสกุลเนียเป็นมนุษย์กับเขาจริง ๆ ด้วย!”

หนิงเฟิงเอามือปิดหน้าพลาสม่าเครื่องลั่นอย่างโอเวอร์วากับตื่นตกใจ
สุดขีด

“จืด!!!” น้าโมโห

² เขตเศรษฐกิจตงเป๋ย หรือเขตเศรษฐกิจภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจีน
ครอบคลุมมณฑลเหลียวหนิง มณฑลจี๋หลิน มณฑลเฮยหลงเจียง และภาคตะวันออกเฉียง
ของเขตปกครองตนเองมองโกเลียใน

3

อู๋อี่เป็นหนูน้อยที่ถูกทิ้งให้อยู่คนเดียว

เพื่อปฏิบัติการทำให้สำเร็จก่อนตำรวจ หนึ่งเฟิงและตัววินอวี่ที่อยู่ไกลถึงฮาวาย รวมถึงอู๋เหวินฉีและเซียวเหยียนซึ่งพักอยู่ที่บ้านของตัวเอง จึงเร่งมุ่งหน้าเดินทางไปยังเขตมั่วเหอทันที

ทุกคนตัดสินใจว่าจะแยกกันเดินทางก่อน หลังจากไปถึงสถานที่นัดหมายค่อยมารวมตัวกันอีกที ดังนั้นเนี่ยเซียวเองก็ต้องรีบเก็บข้าวของและบอกลาแฮมสเตอร์น้อยเช่นกัน

เจ้าตัวน้อยหมอบอยู่ข้างกระเป๋าดำเดินทาง พลังมองดูเนี่ยเซียวเก็บกระเป๋าทาละห้อย ใบหน้าเล็กจ้วเต็มไปด้วยความเสียใจและน้อยอกน้อยใจอย่างชัดเจน

มันเชื่อซิมราวใบผักกาดเหี่ยวเฉา ทว่าเรื่องนี้ไม่ว่าเป็นใครก็คงเสียใจทั้งนั้น ตอนแรกยังหลงดีใจจนเนื้อเต้นเพราะนี่กว่าจะได้ไปทำภารกิจร่วมกับปะป๊า ไปดูความเท่ของเขาให้เต็มตา แต่วินาทีต่อมากลับต้องอยู่เฝ้าบ้านเพราะสภาพอากาศไม่เป็นใจ จำต้องต้องแยกจากปะป๊าโดยปริยาย

คิด ๆ ดูแล้วก็ปวดใจจริง ๆ

แฮมสเตอร์น้อยเหลือบมองเรือนกายสูงใหญ่ของเนี่ยเซียวอย่างอดใจไม่ไหวแวบหนึ่ง ก่อนจะกลับมามองเนื้อตัวอ้วนจ้ำม่ำขนาดเท่าฝ่ามือของตนอีกรอบ ทันใดนั้นความเศร้าเสียใจก็แล่นปราดขึ้นมามีกระลอก

ถ้ากลายเป็นสัตว์สองขาเหมือนอย่างปะป๊าได้ก็คงดีไม่น้อย จี๊ด

แม้เนี่ยเซียวจะอยู่ห่างออกไปก็ยังสัมผัสได้ถึงความคับแค้นและ

น้อยเนื้อต่ำใจที่เจ้าตัวเล็กมีต่อร่างกาย ราวกับเห็นว่าพื้นที่น้อยๆ ในใจของมัน มีหยาดฝนโปรยปรายอยู่ ในใจเขาเองก็อดสงสารไม่ได้

ชายหนุ่มวางของในมือลงแล้วโยกกายลงแบบมือให้เจ้าตัวน้อยปีนป่าย ขึ้นมา พอเจ้าก้อนอ้วนดื่บปีนขึ้นมาได้ก็ทิ้งตัวนอนแผ่หรา กลายเป็นแผ่นแป้ง แฮมสเตอร์เนื้อนุ่มฟูทันที

มันแน่หนึ่งไม่ไหวติงราวกับโดนสับพลังวิญญานไปจนหมด

“เสียใจขนาดนั้นเลย? ภารกิจรอบนี้ง่าย ปะป้ารับรองว่าจะรีบกลับมา ภายในหนึ่งอาทิตย์ และเวลาอาทิตย์เดียวเนี่ย นายแค่หลับไม่กี่ตื่นมันก็ ผ่านไปแล้ว” เนี่ยเซียวอดใจไม่ไหวจึงใช้ปลายนิ้วบีบคลึงแก้มย้วยๆ และก้น กลมกลิ้งของเจ้าตัวน้อยเล่นอย่างมันเขี้ยว

“จืด หิง~” นานเกินไปอ่า QAO

เมื่อเห็นว่าเจ้าตัวน้อยไม่ยอมขยับเขยื้อน เนี่ยเซียวจึงประกบฝ่ามือ เข้าหากันเป็นกระพุ่ม แล้วดูว่าสามารถบีบแฮมสเตอร์น้อยจนขึ้นรูปได้สำเร็จ หรือไม่ ทว่าพอช่วยประคองขึ้นมาได้แล้ว มันกลับไหลพละลงปดดังเดิม

เนี่ยเซียว = =

สุดท้าย เนี่ยเซียวจึงจืดทำไม้ตายด้วยการล้วงเอสโตรว์เบอร์รี่อบแห้ง ของโปรดของแฮมสเตอร์น้อยออกมาจากถุงขนมชิ้นหนึ่ง

จากนั้นก็นำไปจ่อตรงปลายจมูกให้เจ้าตัวเล็กดมฟุดฟิด ไม่นานมันก็ ค่อยๆ ลุกขึ้นนั่งแล้วคืนสภาพเดิมในสามวินาที แถมยังกอดผลไม้แห้งเอาไว้ แน่นโดยไม่คิดจะปล่อยมือ

“ที่แท้ที่อาลยอวารณกันนัก ก็เพราะว่าปะป้ามีค่าแคสเตอร์ว์เบอร์รี่ลูก เล็กๆ ลูกเดียวสินะ” เนี่ยเซียวจงใจลากเสียงให้ยาวขึ้นเล็กน้อย แฮมสเตอร์ น้อยพลันกลอกตาเล็กลักด้วยความเกือเขินทันที

“จืด!”

ปะป้าดีที่สูดอยู่แล้ว แต่ว่าสเตอร์ว์เบอร์รี่ก็สูดยอไม่แพ้กัน

ในที่สุดเนี่ยเซียวก็เลิกกระเซ้าเย้าแหย่ เขายื่นหน้าผากของแฮมสเตอร์ น้อยแล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า “เด็กดี ไว้รอปะป้ากลับมา ปะป้าจะ ให้สเตอร์ว์เบอร์รี่นายเพิ่มอีกสองชิ้น ดีไหม”

แฮมสเตอร์น้อยมองเนียเซียอย่างอาลัย แต่สุดท้ายก็ยอมพยักหน้าตกลงช้า ๆ

“จิต!” *ปะป้าก็ต้องรีบกลับมาอยู่กับอู๋ไว ๆ นะ!*

“ได้ดี”

ไม่นานเนียเซียก็เก็บสัมภาระจนเสร็จเรียบร้อยและเตรียมตัวออกจากบ้าน เนียเซียได้เตรียมเครื่องให้อาหารและกระบอกน้ำดื่มอัตโนมัติสำหรับแฮมสเตอร์น้อยไว้ในห้อง ส่วนเกมและสิ่งอำนวยความสะดวกในการดำรงชีวิตอื่น ๆ ก็ถูกจัดวางไว้อย่างเหมาะสม พอจะให้เจ้าตัวน้อยยังชีพให้อยู่รอดไปได้นานเป็นเดือนโดยไม่มีปัญหา

หรือถ้ากลับมาไม่ทันก็ยังมีคนรับใช้เข้ามาดูแลได้ถึงในห้อง แม้ว่าสัญญาตัญญาณหงถึจะทำให้เจ้าตัวน้อยไม่ชอบให้คนนอกเข้ามาในห้องนอนก็เถอะ

ในห้องยังติดตั้งกล่องวงจรปิดไว้ เนียเซียจึงสามารถสอดส่องความเป็นอยู่ของมัน ในขณะเดียวกันก็สามารถพูดคุยกับเจ้าตัวน้อยผ่านวิดีโอคอลบนหน้าจออิเล็กทรอนิกส์ได้อีกด้วย

เนียเซียค่อมตัวลงแล้วนำหน้าจออิเล็กทรอนิกส์ไปวางไว้ในตำแหน่งที่เจ้าตัวเล็กจะมองเห็น ก่อนจะเชื่อมต่อเข้ากับพาวเวอร์ซัพพลาย¹ แล้วลูปลำตัวอวบอ้วนของแฮมสเตอร์น้อยเป็นลำดับสุดท้าย

“ปะป้าต้องไปแล้วนะ”

“จิต!” *ปะป้า บ๊ายบาย! รีบกลับมานะ!*

แฮมสเตอร์น้อยหยุดยืนบนตู้ใบเล็กอย่างว่าง่าย พลังส่งสายตาอาลัยอาวรณ์อย่างเต็มเปี่ยมให้กับเนียเซีย อุ้งมือข้างหนึ่งของมันกำลังโอบกอดสตรอร์เบอร์รี่รอบแท่งเอาไว้ อุ้งมืออีกข้างก็พยายามโอบกลาเนียเซียวสุดกำลัง

เนียเซียเองก็โอบมือลาด้วยรอยยิ้มเช่นกัน ก่อนจะหันหลังปิดบังประตูห้องนอน

¹ เพาเวอร์ซัพพลาย (Power Supply) คือ อุปกรณ์ที่ทำหน้าที่แปลงและจ่ายกระแสไฟฟ้าให้กับอุปกรณ์หรือวงจรไฟฟ้าต่าง ๆ ให้สามารถทำงานได้อย่างเหมาะสม

ทว่าเดินไปไม่ถึงสองก้าว จู่ๆ เนี่ยเซียวก็นั่งก้มหน้า ก่อนจะได้กลิ่นไอเย็นๆ
กระเป๋าทรงต่างๆ บนร่างกายด้วยความเคยชิน รวมทั้งกระเป๋าก็เป็นมือด้วย ไม่นาน
ก็พบเจ้าก้อนอ้วนๆ ที่กำลังแก้มตายตามคาด

“ข้ายังกอดสตอร์เบอร์รอบแอ่งไว้ในอ้อมอกอีกด้วย

เนี่ยเซียว่าได้แต่คิด = = กะแล้วเซีย

อู้อี้ QAO

เมื่อจับแฮมสเตอร์ตัวน้อยที่แอบหนีตามมาได้คาหนังคาเขา เนี่ยเซีย
ก็ถอยหลังสองสามก้าว กลับเข้าห้องและวางมันลงบนหน้าต่างสไตล์เบย์วินโดว์²
ซึ่งอยู่ค่อนข้างไกลจากประตูห้องนอน

“เด็กดีต้องอยู่บ้าน ไม่นอู้อี้ให้ตามไปด้วย”

“จืดๆ”

แผนการลักลอบหนีตามเป็นอันคว้าน้ำเหลว เมื่อเผชิญหน้ากับเนี่ยเซีย
ที่เตรียมการป้องกันไว้อย่างดี แฮมสเตอร์น้อยจึงหมดโอกาสที่จะแอบหนี
ตามไปอีกเป็นรอบที่สอง ทำได้เพียงมองเนี่ยเซียปิดประตูจากไป จากนั้นก็
ได้แต่ก้มหน้าทะสอว์เบอร์รอบแอ่งไปคำหนึ่งด้วยความเศร้าซึม

!!!

เบรียวๆ หวานๆ อร่อยจัง!!!

แฮมสเตอร์น้อยหิวตาเล็ก ๆ ลงอย่างมีความสุข จากนั้นไม่นานก็ได้ยิน
เสียงเครื่องยนต์สตาร์ทจากลานจอดรถด้านนอก ช่วงเวลานั้นเจ้าหนูน้อย
ก็พลอยกินสตอร์เบอร์ชิ้นเล็ก ๆ นี้ไม่ลงเอาเสียตื้อ ๆ

บริเวณด้านหน้าบ้านหน้าต่างปูพรมขนสัตว์เอาไว้ แผ่นกระจกใส
เกลี้ยงเกลาปรากฏเงาสะท้อนเล็ก ๆ ขึ้น เจ้าแฮมสเตอร์น้อยกำลังทาบมือ
กับกระจกใสและพยายามเขย่งปลายเท้าเล็ก ๆ อย่างเต็มที่ สะเงี่ยมมองตาม
จนกระทั่งรถยนต์หายลับสายตาไป

เมื่อไม่เห็นเงารถยนต์อีกแล้ว แฮมสเตอร์น้อยก็เหมือนโดนสูบพลัง

² หน้าต่างสไตล์เบย์วินโดว์ เป็นหน้าต่างกระจกเปิดกว้างบานใหญ่ มีลักษณะ
ยื่นออกมาจากตัวผนัง

จนไ้เร็วแรงอย่างกะทันหัน มันหมอบซึมอยู่บนพรหมลิขิตและใช้อุ้งมือเล็ก ๆ เชี่ยขึ้นสตรอร์เบอร์รี่ข้างตัวไปมาอยู่อย่างนั้น ดวงตาก็กายแววหงอยเหงาเสียเต็มประดา

เพียงวินาทีแรกที่ปะป้าไม่อยู่ด้วย...ก็เริ่มคิดถึงเขาแล้ว

บนรถยนต์ คนขับรถกำลังขับพาเนียร์ไปยังสนามบิน ส่วนเนียร์เซียวยกโทรศัพท์คุยกับสมาชิกในทีมสองสามคนไปได้ไม่กี่ประโยคก็วางสาย เขาหันมองนอกหน้าต่าง จู่ ๆ ก็พลันรู้สึกว่ามีว้าง ๆ ซอบกล

พอไม่มี 'ที่อุ่นมือ' บางตัว อยู่ดี ๆ ก็รู้สึกไม่ชินขึ้นมาเสียดื้อ ๆ

คิดได้อย่างนั้น เนียร์เซียวจึงเปิดโทรศัพท์ขึ้นอีกครั้ง

จากนั้นไม่นานหน้าจออิเล็กทรอนิกส์บนหน้าต่างสไตล์เบย์วินโดว์ของห้องนอนใหญ่ก็พลันสว่างวาบขึ้น แอมสเตอร์น้อยแปลงเสียงร้องเรียกด้วยความดีใจ ก่อนจะรีบวิ่งปรี๊ดเข้ามาหมอบลงด้านหน้าอย่างเชื่อฟัง

เมื่อได้เห็นใบหน้าของเนียร์เซียวแล้ว ดวงตาก็กายแววดีใจอย่างปิดไม่มิด

เนียร์เซียวเพียงยิ้มบาง ๆ โดยไม่พูดอะไร เขายกปลายนิ้วมาแก้มหยอกล้อแอมสเตอร์น้อยผ่านหน้าจอด้วยแววตาอ่อนโยน จนกระทั่งมาถึงช่วงเวลาก่อนเครื่องบินจะออกเดินทาง

“ปะป้าจะรีบกลับนะ!”

“จืด!”

วันที่ 9 เดือนอ้าย ปี 2025 ตามปฏิทินจันทรคติ

โดยปกติวันหยุดช่วงเทศกาลตรุษจีนจะสิ้นสุดลงในวันที่แปดเดือนอ้าย และผู้คนนับไม่ถ้วนก็จะพากันเดินทางออกจากบ้านมาตั้งแต่เนิ่น ๆ เพื่อเตรียมตัวกลับไปทำงานอย่างเป็นทางการ หลังจากได้หยุดพักผ่อนรวมญาติเป็นเวลาสั้น ๆ แล้วก็ต้องกลับไปเริ่มต้นฟันฝ่าปีใหม่อีกครั้ง ทุกอย่างนี้ก็เพื่อช่วงชีวิตที่งดงามยิ่งขึ้น

ปีใหม่นับว่าเป็นอีกหนึ่งการเริ่มต้นที่จะเปี่ยมไปด้วยความกระฉับกระเฉงมีชีวิตชีวา

บัดนี้ ในที่สุดเนี่ยเซียวก็นึกเดินทางมาถึงตอนเหนือสุดของประเทศจีนอย่างมั่วเหอ อุณหภูมิโดยรอบต่ำมากเลยจนเนี่ยเซียวนึกจิตใจอีกครั้งที่ไม่ได้พาเจ้าตัวน้อยออกมาด้วย

ไอย์เนี่ยเซียวก็นึกออกมาพร้อมกับลมหายใจ เนี่ยเซียวก้าวตามฝูงชนเพื่อมุ่งหน้าไปยังโรงแรมที่จองไว้ และด้วยร่างกายที่สูงใหญ่หล่อเหลา ก็ชวนให้ผู้คนเกร็งรับสัญจรไปมาอดเหลียวมองไม่ได้

ขณะเดียวกัน อุ๋เหวินฉีและเซียวเหียนต่างก็ทยอยมาถึงแล้วเช่นกัน ทั้งสองนัดพบกันที่สถานีก่อนจะโทรหาทุกคนผ่านช่องทางการสื่อสารสำหรับสมาชิกทีมทันที

“ฉันเจอเหวินฉีที่สถานีแล้ว คนอื่นๆ ถึงกันหรือยัง” เซียวเหียนเอ่ยถามพลางปลดกระเป๋าเป้ลง เอียร์บัดส่วนตัวทรงสวยที่อยู่ในหูมีประกายแสงสีฟ้ากะพริบอ่อนๆ อุ๋เหวินฉีที่อยู่ข้างๆ เห็นเช่นนั้นจึงยื่นมือไปปรับกระเป๋ามาสะพายไว้บนไหล่ขวาแทน

อุ๋เหวินฉีสูงเกือบสองเมตร ร่างกายสูงใหญ่ดูล่ำสันบึกบึน หน้าตาดูต้นแข็งกร้าวจนใครเห็นต่างก็ไม่กล้าแหย้ม แต่เมื่อเขาช่วยหญิงสาวถือกระเป๋าก็ได้เผยมุ่มนอ่อนโยนออกมา

เมื่อมายืนเคียงคู่กับเซียวเหียนผู้มีใบหน้านางงามพร้อมเพรา ผิวพรรณขาวผ่อง ก็กลายเป็นการผสมผสานอย่างลงตัวระหว่างโฉมงามกับบอสรุร้าย แต่กลับยิ่งดึงดูดสายตาผู้คนรอบข้างให้ชำเลื่องมองไม่หยุด

“พวกเราต้องรอเปลี่ยนเครื่องอีก ตอนนี้เพิ่งมาถึงแผ่นดินบ้านเกิดอันยิ่งใหญ่!”

เสียงโหยหวนของหญิงเพ็งดังลอดมาจากเอียร์บัด เขาถูกตัววินวินอวี๋จูงมือไว้ข้างหนึ่งเพื่อไม่ให้พลัดหลงไปในคลื่นฝูงชน

“มาทำงานรอบนี้ลำบากลำบากเหลือเกิน แถมตัวช่วงต้นปีกว่าจะซื้อได้ก็ยากเย็น ถ้าไม่มีพี่ตัวน้อยด้วยละก็ ผมเดาว่ารอให้จบเทศกาลโคมไฟก็น่าจะยังไม่ถึงที่หมายหรอก”

“บอกแล้วไงว่าฉันกลัวนายหลง ถึงได้ตามไปหาถึงฮาวาย นายก็ไม่เชื่ออีก” ตัววินวินอวี๋กระตุกยิ้มมุมปากแล้วลากเด็กหนุ่มพลั้งลั่นเดินไปข้างหน้า

ด้วยกัน แม้ว่าจะมีผู้คนมากหน้าหลายตาส่งเสียงจ๊อจกแจ้จจจ แต่ทุกคนล้วนสวมเอียร์บัดอยู่เลยไม่กล้าว่าจะไม่ได้ยินกัน

“ฉันยกนายเป็นพ่อฉันก็ได้ โอเคยัง!”

“โอ้ ลูกชายคนดี”

พอได้ยินว่าอีกฝ่ายยังอยู่ไกลออกไปอีกหนึ่งแสนแปดพันไมล์ อุ๊เหว็นหึก็อดเหว็นตกไม่ได้ จึงเอ่ยว่า “งั้นฉันเดาว่ากว่าพวกนายจะมาถึง พวกเราคงทำงานเสร็จกันหมดแล้ว”

“งั้นตอนนั้นฉันขอไปเที่ยวมั่วเหอเลยก็แล้วกัน” หญิงเพิงพูดอย่างหน้าไม่อาย “พวกนายก็พยายามเข้าหน่อยละ รีบทำให้เสร็จๆ ฉันจะได้ไปเล่นสกี”

ทุกคน “...”

อายุก็ยังน้อย ทำไม่ถึงได้หน้าหนาขนาดนี้

เขี้ยวเหยยืนกระแอมเบาๆ ก่อนจะต่อสายหาเนี่ยเขี้ยวแล้วถามว่า “ลูกพี่ถึงหรือยัง”

“ถึงแล้ว”

เนี่ยเขี้ยวตอบสั้นๆ แต่กระซิบได้ใจความ ก่อนจะเอื้อมมือผลักประตูเปิดเข้าไปในห้องพักโรงแรมและวางกระเป๋าเป้ลง

พอได้ยินลุ่มเสียงแผ่วเบาเช่นนี้ ทุกคนจึงอดถามขึ้นมาไม่ได้ว่า “ถึงไหน” “โรงแรม”

“...” สุดปัง!!!

ตอนนี้อุ๊เหว็นหึกับเขี้ยวเหยยืนเพิงจะพากันขึ้นแท็กซี่ไปโรงแรม จึงพูดอย่างนับถือว่า “ฉันตรวจสอบเส้นทางของลูกพี่แล้ว ต่อให้มาเร็วที่สุดยังไงก็น่าจะช้ากว่าพวกเรานิดหน่อยสิ หาได้ยากนะที่รอบนี้เครื่องบินไม่ติดเลย”

“ลูกพี่ยังเสร็จเร็วเหมือนเดิมเลย!” หญิงเพิงโหวกเหวก “ลูกพี่โคตรเจ๋ง! ลุยเลย!”

เนี่ยเขี้ยวฟังการใช้คำของหญิงเพิงแล้วถึงกับขมวดคิ้วเล็กน้อย อดไม่ได้ที่จะเอ่ยแก้ “ไม่เร็ว”

“...”

หนึ่งเฟิงชะงักไปครึ่งวินาที ก่อนรีบพิสูจน์ความบริสุทธิ์ด้วยการอธิบาย
ต่อทันทีว่า “ผมขอสาบานด้วยชีวิตว่าไม่ได้คิดลามกเลยนะ ผมบริสุทธิ์ใจ
มากๆ”

“อืม ระวังเรื่องการใช้คำด้วย”

“เข้าใจแล้วครับ ต่อไปผมจะพูดว่ามาถึงเร็วแทน” หนึ่งเฟิงพยักหน้า
ยอมรับผิดอย่างว่าง่าย

เมื่อได้ยินบทสนทนาระหว่างคนทั้งสองแล้ว พวกตัวนวิ่นอวี่ทั้งสามคน
ก็แทบจะกลืนยิ้มไม่ไหว

ทุกครั้งที่น้องเล็กและพี่ใหญ่ของพวกเขาคูกัน มักจะปะทะฝีปาก
กันจนเกิดประกายบรรเจิดนำดู ช่วยยกระดับจิตใจของพวกเขาได้เป็นอย่างดี
เพราะมันตลกแทบตายเลยทีเดียว

เมื่อบทสนทนาสั้น ๆ จบลง เนี่ยเซียวที่อยู่ในห้องชุดของโรงแรมเพียง
ลำพังจึงตรวจสอบอุปกรณ์ต่าง ๆ ในห้องพักเงียบ ๆ เป็นอย่างแรก หลังจาก
มั่นใจว่าไม่มีปัญหาอะไร ถึงก้าวเข้าห้องอาบน้ำไปชำระคราบเหงื่อไคลที่สะสม
มาตลอดทาง

สุดท้ายก็ไม่ลืมหยิบมือถือขึ้นมาเปิดดูสถานการณ์ต่าง ๆ ภายในบ้าน
จากกันหนึ่งคืน ตอนนั้นเจ้าตัวน้อยก็น่าจะตื่นมากินอะไรแล้วละ

เมื่อเปิดกล่องวงจรปิด เขาก็เห็นเจ้าก้อนน้อย ๆ ก้อนหนึ่งกำลังแหะ
เมลิ็ดข้าวสาธิตตามคาด เจ้าตัวเล็กนั่งอยู่บนพรมขนสัตว์ตรงหน้าต่างสโตร์
เบย์วินโดว์ ถัดไปข้าง ๆ คือหน้าจออิเล็กทรอนิกส์เครื่องนี้เอง

ดูท่าทางแล้วเมื่อคืนคงไม่ได้กลับเข้าไปนอนในรัง แต่คอยนั่งเฝ้าอยู่
ข้างหน้าจอนี้มาตลอดทั้งคืน

ทันใดนั้นดวงตาเนี่ยเซียวจึงฉายแววอ่อนโยนขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

ด้านแฮมสเตอร์น้อยในคุหาสน์กำลังแหะเมลิ็ดข้าวสาธิตพร้อมคิด
ฟุ้ง่านว่าเข้านี้ปะป๊าจะนอนขี้เกียจอีกไหม

ไม่รู้ว๊าพอไม่มีแฮมสเตอร์น้อยผู้กล้าแล้ว ปะป๊าจะสามารถเอาชนะ
จอมมารซีเซาได้หรือเปล่า เอ้อ...เป็นห่วงจัง

เห็นมันก้มหน้างุดแล้วทอดถอนใจ เนี่ยเซียวก็นึกเปิดหน้าจอดีไอคอล

ทันที พลังเอื้อมไปหยิบหมอนอิงใกล้มือมาใบหนึ่งและหาที่นั่งสบาย ๆ บนโซฟา

ทันทีที่หน้าจอสว่างขึ้น ดวงตาของแฮมสเตอร์น้อยก็เปล่งประกายวาววับขึ้นเช่นกัน มันพุ่งเข้ามาหยุดที่หน้าจอราวกับ ‘หนูหลุดกรง’ ทันที เพียงแค่เจ้าตัวนาร์กวิ่งถลาเข้ามา หัวใจเนียเซียวก็นั่นเหมือนโดนโจมตีอย่างจัง!

“จิด!” ปะป๊า อรุณสวัสดิ์ยะ!

เนียเซียวสัมผัสได้ว่าหัวใจเจ้ากรรมกำลังละลาย

“อรุณสวัสดิ์ เจ้าตัวเหม็น”

ไม่เจอกันเพียงคืนเดียวเหมือนห่างกันสามปี แฮมสเตอร์น้อยไล่สายตาตรวจสอบเนียเซียวขึ้น ๆ ลง ๆ รอบหนึ่ง เมื่อสังเกตเห็นหมอนใบโตด้านหลังอีกฝ่ายก็เข้าใจว่าเนียเซียวยังนอนซบเกียจตัวเป็นขนอยู่บนเตียง เพื่อยึดมั่นในหน้าที่ของผู้กล้าอันยิ่งใหญ่ มันจึงเข้าไปแตะแก้มเนียเซียวผ่านหน้าจอเบา ๆ

เมื่อตระหนักได้ว่าเจ้าตัวน้อยกำลังคิดจะทำอะไร หัวใจเนียเซียวก็นั่นเหมือนจะเหลวเป็นน้ำมากขึ้นทุกที จังหวะนั้นเอง จู่ ๆ เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นจากด้านนอก เขาจำใจลุกขึ้นไปเปิดประตู

ดังนั้นตอนที่อุ๊เหวินฉีกกับเซียวเหยียนเข้ามาในห้องจึงพลอยได้ยินเสียงร้องนาร์กที่ฟังดูดีอกดีใจดังแว่วมาจากมือถือของเนียเซียว

“จิด!”

วันนี้ผู้กล้าอุ๊อึปราบจอมมารที่เขาและช่วยชีวิตปะป๊าสำเร็จอีกครั้ง!

อุ๊เหวินฉีกกับเซียวเหยียน “...”

อา...นี่มันทาสผู้คลั่งไคล้แฮมสเตอร์ชัด ๆ

ภารกิจตามหาปิศาจของแฮมสเตอร์กลายเป็นเรื่องในฝันโลก 1
末世仓鼠富流油

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนรัชดาภิเษก (บรมราชชนนี) เขตคลองสาน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

Published originally under the title of “末世仓鼠富流油” (Mo Shi Cong Shu Fu Liu You)
Author © 画兮 (Hua Xi)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司 Co., Ltd.
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Company Limited
Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้อ่านบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8239-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกตุ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ สุจิตรา เตชะสัมพันธ์, ชมขวัญ ทั้งสุบุตร
บรรณาธิการต้นฉบับ ภัทรพร เ็นินหา • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลั่น
ศิลปกรรมปก ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล • ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์
พิสูจน์อักษร รมิดา แสงสวัสดิ์, ปริญดา สร้อยคำ

อู๋อี่ เป็นแฮมสเตอร์ตัวน้อย
ที่ปะปาสุดหล่อ **เนี่ยเซียว** เก็บมาเลี้ยงกว่าสามปี
แต่เมื่อวันสิ้นโลกมาเยือน ขณะที่ปะป้าออกไปทำภารกิจ
ฝนดาวตกก็ได้ทำให้อู๋อี่กลายเป็นสัตว์สองเท้าเหมือนปะป้า
และทำให้มนุษย์บางคนรวมถึงเนี่ยเซียวกลายเป็นผู้มีพลังพิเศษ
การเดินทางตามหา ‘ครอบครัว’ ที่พลัดพราก
อันนำไปสู่การผจญภัยในโลกใหม่จึงเริ่มต้นขึ้น

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8210-5

9 786161 882105

455 หน้า